

תיאטרון
באר-שבע

מחזה ישראלי חדש
על פי תסריט מאת מינדי ארליך

פיו נק לזו

עיבוד לבמה איה קפלן
בימוי כפיר אזולאי

תסריט
מינדי ארליך

עיבוד לבמה
איה קפלן

במאי
כפיר אזולאי

עיצוב תפאורה
יהודית אהרון

עיצוב תלבושות
סבטלנה ברגר

מוסיקה
דניאל סלומון

עיצוב תאורה
זיו וולושין

עיצוב תנועה
טל קון

עוזרת במאי
תמר דניאלי

השחקנים

בִּתִּי
עינת הולנד

לייזר
אורי דב יוסף בלופרב

אמא של בִּתִּי
פלורנס בלוך

אמא של לייזר / יהודית הבלנית
חגית דסברג

נטלי, חברתה של בִּתִּי
דנה מיינרט-הורוביץ

חייקי / אשתו של יונתן
נעמי אורן / גיל פישמן

יונתן
ינאי כץ

וולפס
גל כהן, דולב אסולין

אבריימי
עוז עמינוב / גל אדלשטיין

חיה'לה
מיקה פריינטי / נעמה גלר

ילדים

תודה מיוחדת לדר' איל זק שאיפשר לנו
שימוש בעבודת הדוקטורט שלו "בין היצר ליוצר"

הצגה ראשונה 10 בנובמבר 2025, תיאטרון באר שבע
⌚ כשעה וחצי ללא הפסקה

מימין לשמאל: גל כהן, אורי דב יוסף בלופרב, עינת הולנד, פלורנס בלוך, חגית דסברג,
דולב אסולין, נעמי אורן, עוז עמינוב, מיקה פריינטי

תקציר

בְּתִי, אישה חרדית צעירה ואם לשלושה, חיה בירושלים בשגרת חיים מוקפדת. עולמה מתערער באחת כשהיא מתחילה לקבל בדואר תמונות מפוקפקות של בעלה האהוב לייזר ומגלה כי הוא נסחט על ידי כנופיה מקומית.

הגילוי מטלטל את חייהם של בני הזוג ושולח את בְּתִי למסע של התעוררות, גילוי עצמי וחיפוש אחר חירות רגשית ונשית.

המחזה נכתב על פי תסריט של מינדי ארליך, שגדלה בקהילה חרדית בירושלים והפך לסרט עטור שבחים ופרסים בבימויו של ניר ברגמן.

ההצגה מביאה לבמה קול נשי חרדי נדיר, וחושפת את המורכבות האנושית שמאחורי חומות השתיקה.

מימין לשמאל: עוז עמינוב, עינת הולנד, מיקה פריינטי

מימין לשמאל: גל כהן, עינת הולנד

השם "פינק לידי", נבחר בהשראת הדמות שמופיעה בסרט הפורנו שלייזר, בעלה של פֶּתִי, מקבל במסגרת טיפולי ההמרה שלו. פֶּתִי, הגיבורה, נשבת בדמותה וחושבת שאם היא תצליח לחקות אותה, אולי תזכה סוף סוף להיות נחשקת בעיניי בעלה.

מעבר לכך, פינק לידי הוא גם זן של תפוח, רמז עדין לחטא הקדמון ולאכילת התפוח מעץ הדעת. יש כאן משחק כפול בין פיתוי, חטא ותשוקה לאהבה שאינה ניתנת לה.

מרק מלך

מימין לשמאל: דנה מיינרט-הורביץ, עינת הולנד

מתוך המחזה

לייזר: כשהיינו ב'ישיבה-קטנה' בגיל שלוש עשרה, ארבע עשרה ככה, אז הייתי בודד - אני חושב שכולם היו-והיה שם איזה ילד אחד מופרע כזה, אז נהייתי חברותא שלו, רציתי ליישר אותו כי אני - נחשבתי - ואז היה לילה אחד שנרדמנו יחד ו-פשוט התחלנו לישון יחד. אני חושב שאולי אהבתי אותו....

-

בְּתִי דִי! (כורע ברך לידה) תסתכלי עלי, זה אני! לייזר שלך! אבא של הילדים שלך! אני אולי פגום, אני דפקט ביצור, אבל זה אני לייזר!

בְּתִי: (מסתובבת אליו) אהבת אותי פעם?

לייזר: אני עדיין אוהב

בְּתִי: אתה נמשך אלי?

לייזר: (לאחר נשימה) אני נמשך לנשמה שלך

בְּתִי: מה זה עוזר לי?

לייזר: אם תרצי לעזוב אותי אני אבין

בְּתִי: זה מה שאתה רוצה?

לייזר: נראה לך? אם הבית הזה מתפרק החיים שלי

נגמרים ואת יודעת את זה. אני אהיה מוחרם, אני

אהיה גמור.

בְּתִי: החיים שלך נגמרים? מי ירצה אותי?! גרושה עם

שלושה ילדים?

לייזר: אני ארצה אותך תמיד. אני אוהב אתכם, אתם

המשפחה שלי, העויילם שלי, הבית שלי. אני רוצה

שזה יעבור בְּתִי. אין דבר שאני רוצה יותר.

אני אעשה הכל!

בְּתִי: אנחנו לא יודעים חשבונות שמיים.

אם השם עשה אותך ככה, הוא יכול לשנות אותך בחזרה.

השם יכול הכל. נמצא רב שיעזור לך,

לייזר: אני אלך לרב לופיאן, כבר חשבתי על זה.

אומרים שהוא יכול לעזור ל-בחורים כמוני - שיש לו בזה

סיעתא דשמיא!

בְּתִי: ואני אתחיל ארבעים יום בכותל. אני אקרע את

השמיים, השם יהיה איתנו. אני איתך בזה, אתה לא לבד

יותר. אל תסתיר ממני יותר דברים, טוב?

מימין לשמאל: אורי דב יוסף בלופרב, עינת הולנד

"הייתי ילדה חרדית עם חלום אחד- שלא שיתפתי בו אף אחד" / מינדי ארליך

מתוך ראיון לעיתון את 3.4.2025

יש לי זיכרון ילדות צרוב. אני עומדת על קצות אצבעותיי ומציצה מבעד לסורגים לתוך הבית של סבא וסבתא שלי. המבט שלי לכוד בתוך מסך שהושכר לימי חול המועד פסח-הימים המיוחדים שבהם היה נהוג אז לשכור מסך וסרטים מ"פוטו אלן" בשכונת בר אילן בירושלים, הרבה לפני שהציתו את החנות הקטנה. ככה גיליתי את הקולנוע.

אני זוכרת שהמבוגרים רצו לצפות בסרטים שלא מותאמים לילדים, אז שלחו אותנו החוצה לחצר, כדי לשחק במשחקים של ילדים. בזמן שכולם קיפצו בחבל, ודילגו על הגומי ורצו להתחבא במשחק המחבואים- אני הייתי דבוקה לשמשת החלון, מציצה לעבר המסך המרצד בשחור-לבן, על דמותה של חוה'לה והמאהב הגוי שלה. אני אפילו זוכרת את המשפט שהוא אמר לה בידיש, ורדף אותי אחר כך בימים ובלילות: **"חוה'לה מיין הארץ גייט אויס פאר דיר"** (ובתרגום חופשי: חוה'לה הלב שלי יוצא אלייך). ככה העברתי שעה וחצי על קצות אצבעותיי, צופה בפלא הזה- בסרט קולנוע.

אני זוכרת את הלב שלי פועם חזק, את הרגשות שלי משתוללים יחד עם הדמויות, ואת הדמעות שזלגו על לחיי בלי שטרחתי לנגב אותן- כי למי איכפת. רציתי בשבילה וכאב לי בשבילו, וכעסתי על שניהם- והבנתי אותם. ורק כשהסרט נגמר, הבנתי שאין לי תחושה בכפות הרגליים, ולא הצלחתי לעמוד אחר כך כמה שעות. ככה נחשפתי לסרט "טוביה החולב", של מוריס שוורץ משנת 1939. חוויית הצפייה שמלווה אותי עד היום ברגעים שאני שואלת את עצמי למה בחרתי לעסוק בקולנוע.

כבר בשנות ילדותי התחלתי לחלום על קולנוע. שחזרתי שוב ושוב סצנות מתוך הסרט ואז מסרט אחר, ומעוד סרט, עד ששרפו את החנות של פוטו אלן, והיו בחוץ הפגנות סוערות ושוטרים ופרשים ומפגינים עצורים ומודעות בעיתון והייתה זעקה גדולה על הפרצה שפוטו אלן הכניס לשכונה החרדית הקדושה והטהורה. אכן פרצה. אני ההוכחה.

אז תמה לה תקופת הסרטים בבית של סבא וסבתא שלי ולא ראינו יותר הצגות אמריקאיות בדיבוב לידיש, על "יוסף שפיל" ועל "הנביא ירמיהו", ולא סרטי גרובייס. כולם זרקו את המחשבים ואת המסכים מהבית, בעקבות זעקת המנהיגים בעולם החרדי. זה נגמר. אבל התמונות הלכו אתי לכל מקום. הן היו אתי בלב. וזה הספיק לי.

תמיד חלמתי. הייתי ילדה חולמת, קצת פנטזיונרית, מדמיינת דברים שרציתי. החלומות שלי היו צנועים, במסגרת הכלים שהיו לי אז. ילדה חרדית משכונת גאולה. בערך בגיל 12, סבתא שלי חזרה משהייה ארוכה בחו"ל. אהבתי אותה מאד, היא הייתה כמו אמא שנייה בשבילי, ורציתי נורא לשמח אותה. אז כתבתי סיפור על דפדפת, בעט פרקר כחול.

צילמתי במצלמת פילם 115 תמונות שביימתי. גייסתי את האחיות שלי, את בנות הדודות והשכנות. כולן התגייסו לשחק תפקידים בסרט שקראתי לו אז ”בין החולות”. ביקשתי מדוד שלי לנגן על האורגן את הפסקול וישבנו שעות בחדר השינה של סבתא שלי כדי להקליט את הטקסטים והמוזיקה, אפילו כתבתי שיר נושא שאיך לא- קראו לו ”בין החולות”.

עד היום כשאחיות שלי רוצות להסתלבט עלי, הן שרות לי בקול ילדותי את השיר ואנחנו נקרעות מצחוק על איך המצאתי מילים כדי שיתחרזו לי.

ביום שסבתא שלי חזרה, תליתי סדין לבן על הקיר, השאלתי מגמ”ח בשכונה מקרן (ותודה לאמא שלי שזרמה עם השטויות שלי ונתנה לי צ’ק פתוח לפיקדון להשאלת המקרן), השאלתי כסאות מכל השכנים, גררתי, סחבתי, תליתי ובדיעבד- הפקתי. וסבתא שלי, שחזרה עם ג’ט-לג של ניו יורק, נאלצה להתיישב עם כל הדודות ובנות הדודות, לצפות בסיפור שסיפרתי באמצעות התמונות הממוספרות שהוקרנו על הסדין הלבן. וכשכולם הסתכלו על הקיר- אני הסתכלתי עליה והעיניי שלי אמרו הכל. היא התרגשה בשבילי. עד היום, באלבומים המשפחתיים שלנו, מסתובבות להן תמונות שלא קשורות לכולם- תמונות שלנו עם תלבושות מוזרות ותנועות ידיים מוגזמות, שרק אחיותיי יודעות למה הן ממוספרות מאחור.

אני באה ממשפחה אמנותית. שני ההורים שלי אמנותיים, בכל כך הרבה תחומים- באמת שאין לאן לברוח. ואני מרגישה בת מזל על כל המתנות שקיבלתי מהם. על הדרך שהם לימדו אותי להתייחס למילה הכתובה ולתמונה, לצבעים ולמוזיקה. תמיד הייתה מוזיקה בבית ויצירה בכל כך הרבה היבטים. ואני בורכתי. מעבר לילדות בריאה וטובה, בהורים שנתנו לי מעוף לחלום אמנות.

כעשרים שנה אחרי, בעיר טאלין בירת אסטוניה, עמדתי על בימת פסטיבל הקולנוע בטאלין עם ניר ברגמן הבמאי, עם הפסלון שניר זכה בו בזכות כל כך הרבה לב וכשרון, בזכות זה שהוא האמין בתסריט שכתבתי למגירה אי-שם, במחשבה שהמגירה תהיה גם הקבר. והתסריט הזה, שגורלו כמעט נחרץ, קם לו לתחייה בעזרת אנשים כל כך מדהימים שהאמינו בו ובי-המפיקים וכל מי שלקח חלק בסרט הזה. ועטפו את התסריט הזה בהמון אהבה ואמונה. ופתאום, על הבמה באסטוניה המושלגת, הרגשתי שוב את הלב שלי פועם והרגשות שלי השתוללו והרגשתי שכך מרגישים כשחלומות ישנים מתגשמים. התחברתי לילדה החולמת שבי, ופתאום הבנתי שיש משהו כל כך משחרר ועוצמתי בלבחור בעצמנו. כשמסכימים ללכת אחרי הלב. כשאנחנו נאמנים לעצמנו. מהמקום הזה לגדול. לצמוח. להגשים. את הדבר הזה ניסיתי להעביר הלאה לבן שלי, נתי. את החשיבות שבלבחור. לבחור במה שעושה לנו טוב, במה שגורם ללב שלנו לפעום. במה שגורם לנו להרגיש שאנחנו חיים. קצת כמו פֶּתִי, הגיבורה בסרט שמבינה שעם כל הקושי והכאב- וכדי לזכות בעצמה ולהרגיש חיה- היא צריכה לבחור. בעצמה. כי אף אחד לא יעשה את זה במקומה.

חויית החיים שלי היא דואליות מוחלטת. קיימים שניים...אני קיים פעמיים: יש את החיים הנורמטיביים הרגילים -אני נשוי לאשה, אני אבא לילדים, אני בן של הורים, אני... הקשרים חברתיים. זה מישו אחד וקיים גם מישו אחר - זה בחוויה. קיים מישו אחר- שנפגש עם גברים, עושה דברים...מפנטז וחולם. אין כמעט שום קשר בין שני המישורים האלה, כלום. (...)יש לי את החיים שבהם אני משקיע את כל עולמי, בעיקר הרגשי, ויש את עולם הצללים שבהם עושים דברים מסוימים וקורים דברים מסוימים.

/ דתי-לאומי בן 23 נשוי ואב לתינוקת

זה לחיות בזיוף, זה לחיות...אני קורא לזה "ליד", כל החיים שלי אני פשוט ליד... אני מרגיש שאני נוסע כאילו בצד הכביש, על השוליים. אתה יודע, הכל רועד לי כזה, וזה עצוב לי. (...)כאילו, אני מרגיש שאם הייתי פותח את המקום הזה, הייתי היום במקום אחר מבחינת ההגשמה שלי - במקום הרבה יותר טוב. ואולי על זה הבכי הגדול, שאני לא מי שהייתי רוצה להיות. (...) זה כאילו שאין לי באמת מקום. פשוט, אין לי... אני לא שייך לכולם. אני לא יכול להרגיש בטוח באמת, להרגיש שמשו באמת שלי במאה אחוז. זה כל הזמן תחושה של ארעיות, שהכל יכול לקרות...שום דבר לא באמת שלך. הכל יכול להילקח ממך בכל רגע, אתה לא באמת חי, אתה לא תופס את החיים. אתה לא התמזגת בתוכם, אתה לא ארוג בתוכם באמת. אתה תמיד איפה שהוא בצד. אתה רק מסתכל עליהם. זו התחושה שלי.

/ ציוני-דתי בן 42 ואב לחמישה

מימין לשמאל: אורי דב יוסף בלופרב, ינאי כץ

גברים דתיים בעלי נטיה הומוסקסואלית

מתוך עבודת הדוקטורט של דר' איל זק "בין היצר ליוצר", הוצאת רסלינג 2019

במסגרת נישואיהם לאישה, עולים ומתחדדים רגשי האשם של גברים דתיים בעלי נטיה הומוסקסואלית. רגשות אלה מתעוררים לנוכח האכזבה והתסכול של האישה שאינה מסופקת ולנוכח הכישלון המוסרי לכבוש את היצר כלפי גברים. בניסיונם לשכך את מידת אשמתם, מפצלים גברים אלה בין מפגשיהם המיניים עם גברים לבין היחס כלפי רעייתם. פיצול קוגניטיבי זה מאפשר להם לפרש את התנהגותם המינית כחסרת רלוונטיות לחיי נישואיהם, כפי שמסביר אילן, דתי לאומי בן 36, נשוי ואב לחמישה:

"...כשאתה נשוי זה רק מסבך את העסק. כי אתה מחויב גם לבן אדם ו...איכשהו אני אישית לא הרגשתי אף פעם שאני בוגד באשתי. אף פעם. אני אוהב אותה מאד וזה שאני לפעמים נפגש עם גברים, היא לא... זה לא במקומה, זה לא תחליף. זה בכלל לא קשור אליה. ודאי לא קשור אליה ברמה האישית, וגם לא קשור לצורך שלי ממנה ולצורך שלה ממני, כי זה פשוט משהו אחר לגמרי. אז אני לא מרגיש שאני בוגד. אני מאד מחלק בין הנטייה המינית שלי לבין הנטייה הטבעית שלי. זאת אומרת, אני נמשך מינית לגברים אבל האם אני הומו במובן הזה של זוגיות ושל לחיות עם גבר ושל ה... שזה מה שאני צריך בחיים? שזו החתיכה החסרה שלי? אני לא מרגיש כך. אני מרגיש שהחתיכה החסרה שלי היא אשתי. ושאיתה אני צריך לעשות את ההשלמה שלי כאדם וליצור את החיים שלי. פעם מישהו כתב ב'אטרף'- 'אישה זה לזוגיות וגבר זה לסקס'. זה משפט שמאד נגע לליבי, לתחושותיי...".

חשיבותם של הערכים הדתיים ועליונותם על פני הצרכים האישיים, גורמים לעתים לפיתוח שנאה כלפי הנטייה המינית- הומופוביה מופנמת. שלב זה מאפיין רבים מהמתבגרים בחברה הדתית-אורתודוקסית שנתקלים בחומה בצורה של אמיתות דתיות, המגלמות עמדות מוסריות מוחלטות אל מול ניצנים של משיכה חד-מינית לא מגובשת. האיסור ההלכתי על משכב זכר, הטיעון שהנטייה ההומוסקסואלית היא בת חלוף וניתנת לשינוי והאמונה בניצחון הרוח על החומר, מעצבים במתבגרים אלה את ההכרה שיש בכוחם להתגבר ו"להחלים" מנטייתם הלא ראויה. מוטיב זה של "התגברות" מבטא רעיון בסיסי בתפיסה הדתית המעגן את יכולתו של האדם לשינוי ותיקון בכוח רצונו ומתוך חוזק אמונתו. ובהתאם, ככל שסבלו ונחישותו של הפרט להתחזק באמונתו גוברים, כן מוערכת יותר מידת

**רעידות האדמה האחרונות
שפקדו את הארץ, התרחשו
בגלל ההומואים**

וולף ויניש 10/2/2008

הקרבתו האישית ורמת צדיקותו. בשאיפתו לעלות במעלות הקדושה ו"להישרף ברוחניות", מבטא הצעיר נכונות עזה להקרבה עצמית.

ההפנמה וההזדהות עם ערכי הדת והקהילה מהוות מנופים רבי עוצמה לעיצוב אישיותו ודרכי התנהגותו של היחיד. תהליכי החיברות בחברה הדתית אמונים על הטמעת תחושת השייכות לקהילה והאחריות לדרכה ולחזונה, כפי שמסביר זיו, דתי-לאומי בן 30 ואב לארבעה:

"...עולם ההלכה מקובל עלי...אני לא מתווכח איתו. זאת אומרת, גם אם אני לא מסכים איתו אני עדיין הולך בדרך הזו כי אני חלק מהעם. זאת אומרת, אני חלק מהעם והדרך הזו היא דרך...היא דרך כללית אוניברסאלית, היא דרך ש...שמכילה בתוכה היסטוריה של 4,000 שנה. אי אפשר להתווכח...אי אפשר להפנות לזה עורף, זה...זה חצוף. זה חצוף וטפשי להפנות עורף לדרך של העם שלך רק בגלל שאתה לא מסכים...צריך להבין שיהודים אנחנו לא בהכרח פועלים כאינדיבידואל. אין כאן ענין של אינדיבידואל, זאת אומרת, אנחנו פועלים כמקשה אחת. יש ענין של עם ישראל ויש ענין של...של "הקהל את העדה".

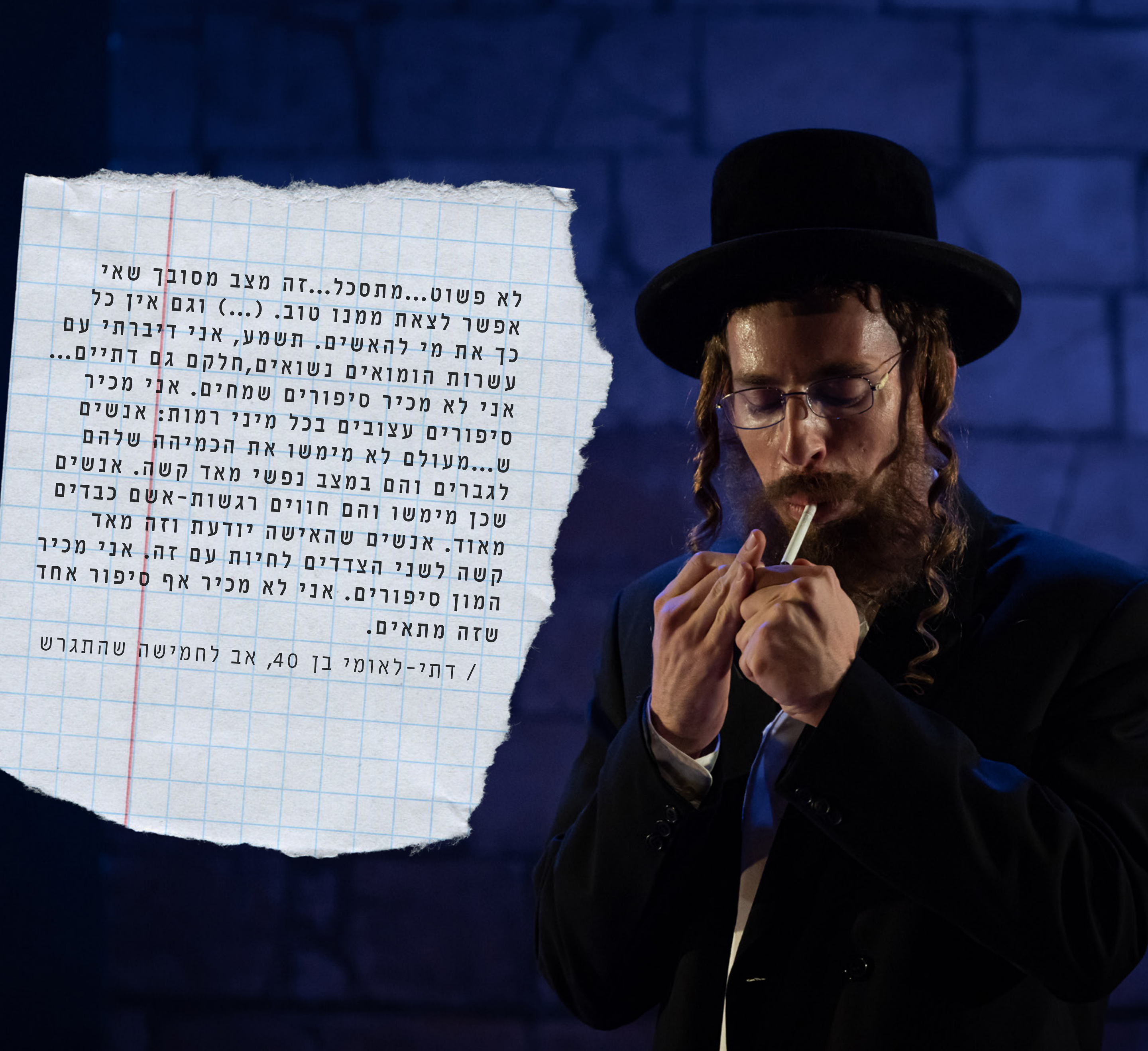
העדפתם של הומואים דתיים לשאת אשה ניתנת להסבר לאור הזדהותם עם ערכי הדת והפנמתן של הנורמות החברתיות. אולם גברים אלה נישאים לאשה גם כדי לספק אינטרסים אישיים, כפי שעולה מדבריו של נתן, דתי-לאומי בן 39:

"...זה המון דברים שהם לכאורה אינטרסנטיים, אבל הרי כל מה שאנחנו עושים הוא בסוף אינטרסנטי. זה נותן לי איזה שהוא מעמד במשפחה, בחברה, בקהילה. כאילו זה...נגיד אפילו בשמחות או בדברים כאלה, לבוא לבד כרווק- אז תמיד תשמע: "בקרוב אצלך" וכל מיני דברים כאלה. אתה כאילו מסכן, אתה...כולם הצליחו ואתה נכשלת באיזשהו מקום וזה לא משנה למה".

נישואין בחברה הדתית-אורתודוקסית הם אמצעי לשיפור המעמד החברתי. התפיסה המסורתית-דתית הרווחת רואה ברווק אדם הלוקה בחסר, ואילו האדם הנשוי נתפס כשלם. הקמת בית נאמן בישראל משמעותו נטילת חלק והשתתפות בתוכניתו הכוללת של האל. האדם הנשוי הוא שותף נאמן בקהילה, שתורם באופן משמעותי לחזונה ולמטרותיה. מוסד הנישואין משמש כמנגנון לניעות אנכית בסולם החברתי... עבור הומואים דתיים רבים ההחלטה להינשא לאשה מבססת את זהותם המגדרית על יסוד הנורמות ההטרו-נורמטיביות, והנישואין מאפשרים להם "לעבור" כגברים הטרוסקסואלים.

"ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה הוא"

(ויקרא י"ח, 22)

לא פשוט...מתסכל...זה מצב מסובך שאי אפשר לצאת ממנו טוב. (...) וגם אין כל כך את מי להאשים. תשמע, אני דיברתי עם עשרות הומואים נשואים, חלקם גם דתיים... אני לא מכיר סיפורים שמחים. אני מכיר סיפורים עצובים בכל מיני רמות: אנשים ש...מעולם לא מימשו את הכמיהה שלהם לגברים והם במצב נפשי מאד קשה. אנשים שכן מימשו והם חווים רגשות-אשם כבדים מאוד. אנשים שהאישה יודעת וזה מאד קשה לשני הצדדים לחיות עם זה. אני מכיר המון סיפורים. אני לא מכיר אף סיפור אחד שזה מתאים.

/ דתי-לאומי בן 40, אב לחמישה שהתגרש

למעלה: אורי דב יוסף בלופרב | למטה מימין לשמאל: דולב אסולין, אורי דב יוסף בלופרב, גל כהן

מימין לשמאל: עינת הולנד, גיל פישמן

מימין לשמאל: פלורס בלוך, עינת הולנד, חגית דסברג

עינת הולנד

נשים הנשואות לגברים הומואים

מתוך עבודת הדוקטורט של דר' איל זק "בין היצר ליוצר", הוצאת רסלינג 2019

בשל חששות ליציבותה של הזוגיות עם האישה ורגשות של אשמה ובושה, מעדיפים גברים הומואים רבים שלא לחשוף את נטייתם המינית בפני רעייתם. אולם במקרים שבהם נחשפה האישה לנטייתו ההומוסקסואלית של בן זוגה, היוותה חשיפה זו נקודת מפנה משמעותית בחייה ובאופן תפיסתה את בן זוגה ואת היחסים. מתוך מסגרת מחקרית זו, מעדויותיהם של הגברים בספר זה ומניסיוני הטיפול, עולה תמונה מורכבת באשר ליחסן של נשים אלו לבני זוגן ולנטייתו החד-מינית.

יחס מורכב זה מושפע מכמה היבטים משמעותיים באשר לאופן שבו גילתה האישה את נטייתו החד-מינית של בן זוגה ולעיתוי שבו הדבר התגלה לה. חווייתן של נשים אשר נחשפו לנטייתו ההומוסקסואלית של בן זוגן טרם נישואיהן, וכך ניתנה להן האפשרות לצאת ממערכת זוגית זו, נמצאה כחיובית יותר מאשר חווייתן של נשים אשר למדו על נטייתו של הבעל כשהיו כבר בתוך מסגרת הנישואין והמשפחה. גילוי יזום ומכוון של הגבר - כאקט המבטא שיתוף, כנות והגינות - נמצא לרוב מוערך יותר על ידי האישה, בהשוואה למצב שבו היא מגלה בעצמה על משיכתו המינית לגברים (ובשל כך חשה מרומה ונבגדת). נמצא כי נשים אשר היתה להן תחושה או ידיעה מוקדמת לגבי נטייתו החד-מינית של הגבר, התמודדו טוב יותר עם הגילוי מאשר נשים אשר לא היו מוכנות לכך והוכו בתדהמה. בהיבט הכללי יותר, נראה כי ידע קודם על ההומוסקסואליות בכלל יכול גם לתרום להתמודדות טובה יותר של האישה, לעומת חוסר ידע מוחלט.

באשר ליחסן של הנשים אל בן זוגן לאחר גילוי נטייתו המינית נמצאו תגובות מגוונות מאד. בהיבט הרגשי, בעיקר בשלבים הראשונים שלאחר הגילוי, ניכר כעס כלפי בן הזוג, האישה חשה תחושת ניצול ותרעומת כלפי בן הזוג, ששיקר וייתכן אף שהוא בוגד. עולים גם רגשות אכזבה מחוסר הכנות ומכך שהבעל אינו האדם שחשבו שהכירו, עולות תחושות של צער על הזוגיות שלא תשוב להיות כפי שהיתה, וחשש כבד לגבי עתיד הזוגיות והמשפחה. נשים אלה חוות בדידות רבה, ורבות מהן חשות כי אין ביכולתן לשתף אף אחד בסוד הנורא שנחשף בפניהן.

"הוא פשוט אמר לי את זה, שבשנה האחרונה הוא נפגש עם גברים, פגישות שחלקן היו לצורך מיני. הייתי בטוחה שהוא מדבר מתוך שינה. לא היה לי מושג על מה הוא מדבר, והמחשבות התחילו לרוץ: 'מה קורה כאן? זה לא אמיתי. הוא בגד באמון שלי. חייתי בסוג של תפיסה מסוימת לגבי החיים שלנו, והוא בעצם חי חיים אחרים.

מאותו רגע חוויתי ייסורי נפש. זה משהו שאי אפשר לתאר. עולים כל מיני רגשות של השפלה ודחייה, כאב ותסכול עם כעס נוראי. אוסף של רגשות שקשה להתמודד איתם, והקושי הגדול ביותר הוא שאתה מתמודד עם זה לבד. לא מדברים על זה אצלנו. אי אפשר לספר להורים

או לחברות הטובות. מה יגידו על המשפחה שלנו? עד שמצאתי שתי נשים שעוברות את מה שאני עוברת.

בינתיים יש לי משפחה לגדל ועבודה, צריך לשחק את המשחק כאילו הכל כרגיל, אבל אי אפשר כי זה משתלט על החיים, על המחשבות, על הרגשות. אי אפשר לברוח מזה. אני חושבת שמאז הישיבה התיכונית הוא כל הזמן ניסה להשתיק את זה, ולעמעם את הנטייה שלו, עד שהגיע היום שבו החליט לחצות את הגבולות ואחרי זה כבר לא יכול היה להשאיר את הסוד בבטן.

למי שמביט מהצד, צעד כמו 'פירוק החבילה' נראה מאוד פשוט. אבל כשמדובר על אהבת חייך, מישהו שהקשר אתו הוא שנים של אהבת נפש, חיבור אמיתי של נשמות, ואת קשורה אליו בעבותות אהבה - אז אני חושבת שאפשר להישאר ביחד, כי היתרונות עולים על החסרונות. הוא יודע שיש לנו קשר מיוחד, אבל מצד שני נמאס לו לחיות בשקר, עכשיו הכל פתוח ואין מסיכות בינינו. אולי נצליח להשיג משהו חדש, אבל זה מחייב אותו ואותי להתעלות על עצמנו."

בהמשך, ולאחר שלב ההלם הראשוני, מתגבשת תפיסתה של האישה לגבי הנטייה החד-מינית של הגבר, ומתעצבת ההחלטה באשר להמשך היחסים. חלק מהנשים מתקשות להכיל את המצב החדש, מביעות חוסר רצון להתמיד במערכת היחסים, ומבקשות לפרק את הנישואין. מנגד, ישנן נשים אשר בוחרות, לאחר לימוד הנושא ושיחות הבהרה עם הבעל, לנסות ולהשלים עם המצב, תוך שהן ממזערות ואף מכחישות את משמעותה והשלכותיה של נטייתו המינית של הגבר במערכת היחסים הזוגית. נשים הבוחרות להתמודד עם נטייתו המינית של הבעל, לקבלה ולשמור על הזוגיות ועל הנישואין, נדרשות לשינויים תפיסתיים ובכלל זה הגדרה מחדש של מערכת היחסים, של תפקידן ומקומן בזוגיות, ושל דמותו וזהותו של בן הזוג.

ואיש אשר ישכב את זכר משכבי אשה
תועבה עשו שניהם מות יומתו דמיהם בם
(ויקרא כ' 13)

מאמץ זה מצידה של הרעיה דורש הסתמכות רבה על משאבים פנימיים וחיצוניים ומידה לא מבוטלת של חשיבה יצירתית "מחוץ לקופסה" אודות מודלים חלופיים לזוגיות, אשר אינם מוכרים ומקובלים בחברה הכללית. במסגרת הבנייה המחודשת של מערכת היחסים הזוגית, נקבעים כללים מנחים לאופן מימושה של משיכתו המינית של בן הזוג לגברים, הנע בין איסור מוחלט על מפגשים עם גברים ועד להיתר מפורש מצד האישה ואף רצונה לדעת על מפגשים אלה.

מנגד, ישנן נשים אשר מביעות את הסכמתן בשתיקה ומעדיפות שלא לדעת כלל על מפגשיו אלו של הבעל, וכן נשים המאמצות עמדה ערכית לפיה כל עוד בן הזוג אינו שוכב עם אישה אחרת, אין מדובר מבחינתן במעשה של חוסר נאמנות ובגידה.

**יחסי מין חד-מיניים הם
נטיה שאסור להשלים
איתה, כמו שלא משלימים
עם הנטיה להשמנה**

כנס רבנים בנושא טיפולי המרה 19.4.2017

נשים הנשואות לגברים הומואים

"יום אחד, בעודי מיניקה את אחד הילדים ומנסה שלא להירדם, אני עוברת על האינטרנט ומגלה ב'היסטוריה' סרט... הסרט היה כחול וגברי.

זה היה יומן שבו הוא רשם מחשבות, אירועים ותלונות-החל מטענות כלפי הקדש ברוך-הוא, 'למה עשית אותי ככה', דרך החלטות כגון 'מהיום אני לא הולך לגברים', וכלה בתיאורים כמו 'היה מדהים, עשינו ככה וככה'. פתאום הבנתי שכשהוא נעלם לכמה שעות, או 'נוסע לתל אביב'- יש לו פשוט עיסוקים אחרים.

בהתחלה לא התמודדתי. המחשבות נעו בין 'האם זה אמיתי', לבין 'איך זה יכול להיות', כשבאמצע היה גם 'מה זה אומר עלי', ו'מה זה אומר עלינו'. חצי שנה לא ידעתי איך לשאול אותו. כל הזמן הזה המשכתי לאהוב אותו. לא הצלחתי לקשר בין האיש שכותב את היומן, ובין זה שאיתו אני חולקת את חיי.

חשבתי לשאול רב, אבל לא רציתי לחשוף אותו. חשבתי גם לפנות לפסיכולוג, אבל שוב, לא רציתי לחשוף אותו. למעשה הייתי כלואה בארון משלי בתוך הארון שלו. למשפחה היה ברור שאני לא פונה, לא יכולתי לדבר עם אף חברה טובה. לא היה אדם אחד, קרוב או רחוק, שחשבתי שאני מסוגלת לדבר איתו על זה. כשראיתי שאני מתפוצצת, החלטתי לחלוק את זה עם האדם היחיד שיודע- הוא.

יום אחד, כשהוא חזר הביתה מאוחר, הוא ראה אותי יושבת ומחכה לו, אמרתי לו רק 'ראיתי את המסמך שלך'. הוא הבין לבד את השאר. התשובה שלו הייתה 'אני מבין שאני צריך לעזוב את הבית'. ואני אמרתי לו 'לא, אתה צריך להפסיק'. הוא הוכה בהלם. הוא ציפה שאני אעיף אותו מכל המדרגות, אבל הכל היה שקט ונטול אמוציות. החלטתי שאני אוהבת אותו ושיש לנו ילדים יחד, אז חייבת להיות דרך להחזיק את הנישואין האלה. האמנתי, ואני עדיין מאמינה, שאדם שאוהב את אשתו, יכול להתגבר על יצרו- יש לזה מחיר, אבל יש מחיר גם להחלטה ההפוכה.

הוא התחיל להצטדק, לומר לי שהוא אוהב אותי באמת, שהוא בוחר במשפחה ובי, ושהוא יעשה הכל כדי שנוכל להישאר ביחד במשפחה שלנו. האמת היא שזה היה הרגע האופטימי היחיד. כי ידעתי שברגע שאני מחליטה להישאר, אני מוותרת על הרבה דברים. ויתרתי על הנשיות שלי לגמרי, ויתרתי על הזכות להיות נאהבת כאישה. הכנסתי את עצמי אל תוך הארון שלו.

מבחוץ היינו הזוג המושלם, ההורים המדהימים, אלה שפעילים בקהילה, מחייכים תמיד. מבפנים היינו הרוסים. החלטנו לצאת לשלושה ימים בצפון. השארנו את הילדים אצל ההורים ונסענו לצימר. ציפיתי להתחדשות הנישואין, אבל שם הוא החליט לספר לי שהוא לא מסוגל יותר, ושהחיים בלי גבר הורגים אותו. - שהוא מעדיף למות מאשר לחיות בלי גבר כל חייו. יום אחד מצאתי את עצמי צועקת על הילדים בלי סיבה. כדי לשמח אותי הם החליטו להפתיע אותי וניפחו בלונים, ואני לא יכולתי לשמוח באמת מהמחווה. שיחקתי את המשחק, ובלילה עשיתי חשבון נפש והבנתי שאני לא מסוגלת יותר, ושהמצב פוגע בילדים. הבנתי שאין ברירה ושנצטרך להתגרש.

לפני חצי שנה הוא החליט לספר לילדים שהוא הומו. הוא לא התייעץ אתי, כנראה כי חשש שאני אטרפד לו את זה. יש לנו ילדים בתחילת גיל ההתבגרות. הם אוהבים את אבא שלהם, אבל כועסים עליו מאוד. הגדולה התמלאה זעם על הכל ועל כולם. היא יודעת שזה אבא שלה והיא אוהבת אותו, אבל כועסת עליו שהוא כזה. מבחינתה הוא בוגד - בי, בה, בתורה שהיא מאמינה בה. היא מתביישת בו, אבל מרגישה אחראית לו בו-בזמן. היא במצב מאוד קשה, כולל ירידה לימודית וחברתית.

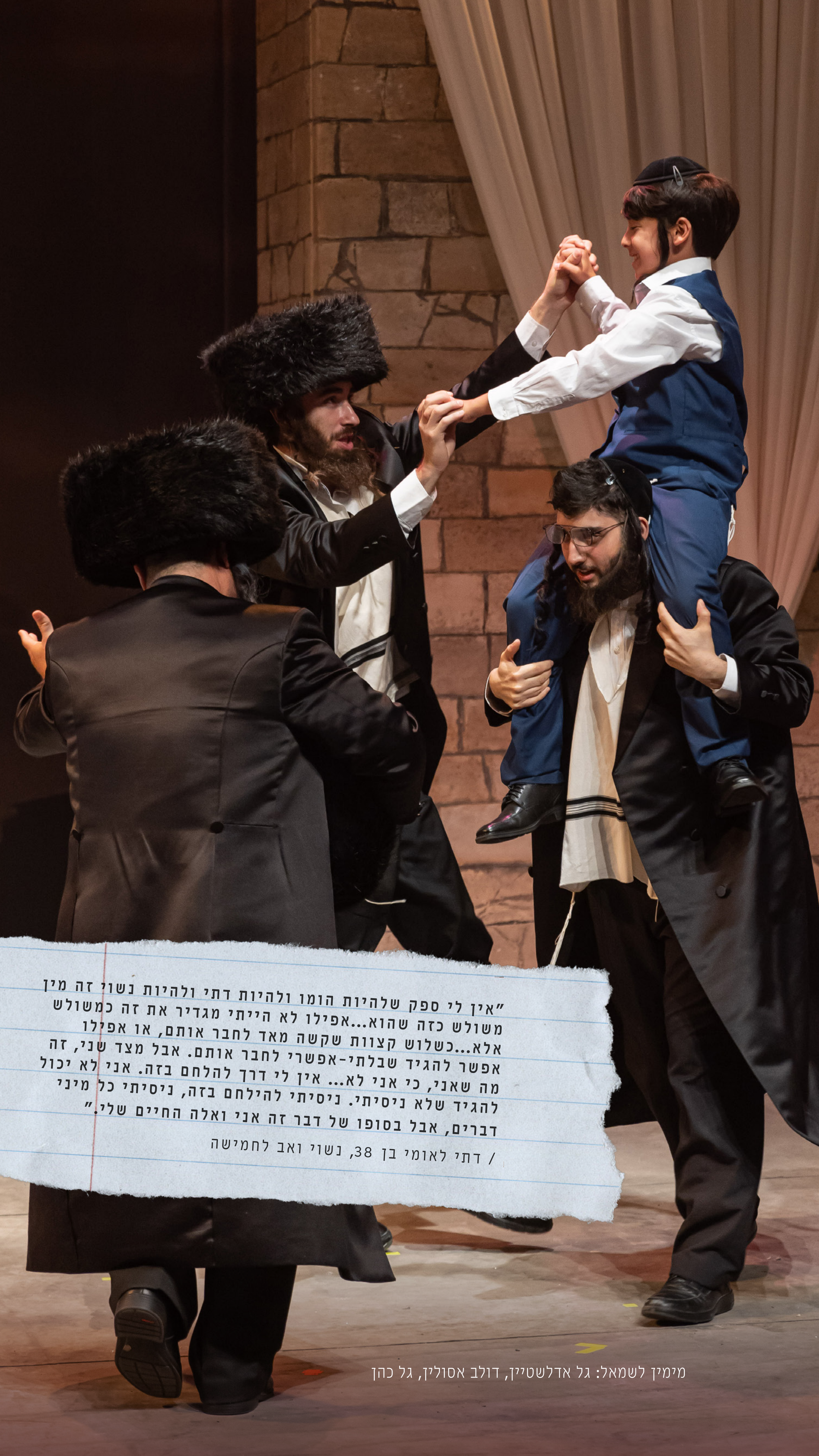
הבן השני הבין שיש כאן איסור תורה, והחליט שהוא לא מסוגל להתמודד. הוא אמר לי שיש לו בעיה עם מה שאבא עושה, אבל אם הוא לא יחשוב על זה, אולי זה יפסיק. לפעמים המחשבות עולות אצלו, ואז הוא נכנס להתקפים קשים של חרדה וזעם, ואומר לי שהוא רוצה להפסיק לחשוב, כי רק כך הוא יוכל לחזור להיות שלו.

אני כועסת מאוד. בעיקר על העובדה שהוא לא לקח אחריות מהרגע שהבין שאינו יכול בלי גברים. אני משלמת מחיר כבד על הניסיון שלי לשקם את החיים, ואני מרגישה שהוא לא התאמץ מספיק בשביל המשפחה שלנו, בשביל הילדים שלנו. אבל בעיקר אני כועסת עליו שבחר להרוס לילדים את החיים שלהם. הם צריכים להתמודד עכשיו עם שיצא מהארון בגלוי, בחברה שבה הומו זו אחת הקללות החמורות ביותר.

אני חושבת שבסופו של דבר, צריך היה לספר להם, אבל כשהיו מבוגרים יותר ומסוגלים להבין. הוא מנסה להראות להם כאילו משפחה חד-מינית היא משפחה לגיטימית, כמו כל משפחה אחרת. כדאי שאבות יבינו שכשהם יוצאים מהארון, הם מכניסים את הילדים שלהם לשדה קרב לא פשוט מול כל העולם.

אני חושבת שצריך ללמד את הגברים לקחת אחריות הלחץ להתחתן הוא גדול, ולפעמים הם מתחתנים בשביל החברה ולא בשביל עצמם."

הנטיה ההפוכה היא ברת שינוי וריפוי והוא מאשים את ההומואים על כך שהם בוחרים להיות כאלה ואינם משתדלים להתגבר על משיכתם לבני מינם

“אין לי ספק שלהיות הומו ולהיות דתי ולהיות נשוי זה מין משולש כזה שהוא...אפילו לא הייתי מגדיר את זה כמשולש אלא...כשלוש קצוות שקשה מאד לחבר אותם, או אפילו אפשר להגיד שבלתי-אפשרי לחבר אותם. אבל מצד שני, זה מה שאני, כי אני לא... אין לי דרך להלחם בזה. אני לא יכול להגיד שלא ניסיתי. ניסיתי להילחם בזה, ניסיתי כל מיני דברים, אבל בסופו של דבר זה אני ואלה החיים שלי.”

/ דתי לאומי בן 38, נשוי ואב לחמישה

מימין לשמאל: גל אדלשטיין, דולב אסולין, גל כהן

חגית דסברג

פלורנס בלוך, דנה מיינרט-הורביץ

מימין לשמאל: עינת הולנד, חגית דסברג,

מינדי ארליך תסריט

תסריטאית, במאית, עורכת דין. סרט הביכורים שלה, פינק ליידי, זכה להצלחה בארץ ובעולם והוקרן בפסטיבלים בינלאומיים, שם קטף גם פרסים חשובים. בהמשך יצרה וביימה את הסרט הקצר תדר, שהתקבל לפסטיבל הסטודנטים הבינלאומי בתל אביב. כיום היא כותבת דרמה משפטית מקורית עבור YES, פרויקט שבמסגרתו זכתה במקום הראשון ובפרס פיתוח מטעם נטפליקס, ומפתחת יצירות נוספות – ביניהן פרויקט אישי ואוטוביוגרפי המתעד את מסעה מילדותה בירושלים החרדית, דרך השתתפותה בתוכנית חתונה ממבט ראשון, ועד לקריירה פורצת דרך בעולם הקולנוע והטלוויזיה.

איה קפלן עיבוד לבמה

במאית תיאטרון, מחזאית ומורה למשחק. עבודותיה מועלות תדיר בתיאטרונים השונים בישראל. מנובמבר 2025 משמשת כמנהלת האמנותית של תיאטרון באר שבע. מנהלת אמנותית את "החממה לפיתוח מחזאים צעירים" של 'המכון למחזאות ישראלית' בשיתוף עיריית תל אביב-יפו. מורה וחברת הוועדה הפדגוגית בבית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטין. משמשת כמרצה אורחת במחלקה לאופנה ב"שנקר- בית הספר הגבוה להנדסה ועיצוב". בין השנים 2011-2016 כיהנה כחברת הוועדה האמנותית של תיאטרון באר שבע. כיהנה כשופטת במגוון פסטיבלי תיאטרון ישראלים. בשנים האחרונות מתרכזת בעיקר בבימוי מחזותיה שלה, תוך הבאת נרטיבים נשיים אל מרכז הבמה. בין עבודותיה: חתונה בשעת מגפה- כתיבה ובימוי (ת' החאן בשיתוף בית הנסן, 2021), דבר על מקום הימצאם- נוסח הצגה למחזה מאת סמל ובימוי (ת' הבימה, 2020), הדירה של רוזה- כתיבה משותפת עם שחר פנקס ובימוי (ת' באר שבע, 2020), סיפור על אהבה וחושך- כתיבה ובימוי עפ"י עמוס עוז (ת' החאן, 2019), השיבה- כתיבה ובימוי (ת' הקאמרי, 2019), העולם האחר- בימוי (ת' החאן, 2018), עושה כרצונו- בימוי ודרמטורגיה עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין (ת' הבימה), כוכבים תועים- כתיבה משותפת עם יהושע סובול עפ"י שלום עליכם (תיאטרון היידישפיל, 2016), בין חברים- בימוי ודרמטורגיה למחזה מאת חגית רכבי-ניקולבסקי עפ"י עמוס עוז, (ת' באר שבע, 2015), בעל למופת- בימוי (ת' הקאמרי), הכל אודות חוה עיבוד משותף עם ניר ארז ובימוי (ת' באר שבע 2011). מותרת לכל אדם- כתיבה ובימוי (ת' באר שבע 2025).

כפיר אזולאי בימוי

בוגר תואר ראשון ושני במגמת בימוי, החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. במאי וכותב מוסיקה לתיאטרון. זוכה מלגת קרן שרת וזוכה פעמיים בפרס במאי השנה ע"ש יוסף מילוא על בימוי ההצגה אלקטרה וכבוד אבוד בתיאטרון הקאמרי. זוכה פרס היוצר המצטיין בתיאטרון באר שבע. מנהל אמנותי-פדגוגי של בית הספר למשחק גודמן. לימד באוניברסיטת תל אביב, סמינר הקיבוצים ויורם לוינשטיין. בין עבודותיו: אלקטרה, כבוד אבוד, הדוד וניה (ת' הקאמרי). מימונה, הוא הלך בשדות (2017), סודות, שבעה (ת' בית ליסין). הכיתה שלנו (פסטיבל תיאטרון קריאה פולנית בת' הבימה), הדה גאבלר (ת' הבימה). סליחות, קן הקוקייה, נורה, חבלי משיח, חתונת הדמים, האפקט, אחד משלנו (ת' באר-שבע). אקסטרה לארג (ת' לילדים ולנוער ב"ש).

חתונת הדמים, ציד המכשפות, משחזיז הסכינים הסיני, חפץ. אנטיגונה (פרינג' והפקות אחרות בגודמן, בית ספר למשחק בנגב). דפוק ת'זר, טרוריזם, מלחמה, רוחות, אחד משלנו (סטודיו למשחק יורם לוינשטיין). תמונות צייד מבוואריה תחתית, אהבתה של פדרה האב (ת' אוניברסיטת ת"א). איפיגניה באאוליס (בי"ס ניסן נתיב ת"א) אחד משלנו (פסטיבל עתיד התיאטרון), היום של סבתא (פסטיבל זעקי ארץ אהובה). mensch mei, מעלית שירות, ציד עכברושים (צוותא). נחיתת אונס (ת' יפו). כתיבת מוסיקה- אסקוריאל (ת' הסמטה).

צלם: אילן בשור

יהודית אהרון עיצוב תפאורה

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, ביה"ס לאמנות בווילנה וביה"ס לציור של פרופסור אירנה ברילוב. זוכת פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב תלבושות 2017 ו-2014, פרס לעיצוב תלבושות של תיאטרון ילדים ונוער 2017, פרס לעיצוב התלבושות של פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים 2018, פרס היוצרת המצטיינת של תיאטרון באר שבע 2018, פרס קיפוד הזהב 2021 לעיצוב תלבושות ופרס על שם ארנון אדר. בין עבודותיה בעיצוב תלבושות: יבגני אונגין, הנודדים, משפט חוזר, האם, אורסטיה, גוליבר, הרצל אמר!, ואסה, בין לילה ובין שחר (ת' גשר). הדירה של רוזה, כלוב העליזים, הלוויה חורפית, סוליקא, בימינו לא יוצאים לדו קרב, הורים איומים, בית ברנרדה אלבה, פרח השכונות, נורה, למה לא באת לפני המלחמה, (ת' באר שבע). נפוליון חי או מת, הנשים העליזות מוינדזור, גן הדובדבנים, אהובת הדרקון, חוקר פרטי (ת' החאן). מקווה, המלך ליר (ת' הבימה). טימון בן אתונה, פר גינט, הרצל, הדיבוק, המלך הולך למות, שלוש אחיות (אנסמבל עתים). דוד וניה, השיבה, מעשייה מגונה, מסע בין חלמונים, בעל למופת, נתן החכם, מאה, חשמלית ושמה תשוקה (ת' הקאמרי). דוכסית של אמלפי (ת' חיפה). לילה אחד מרקוביץ, סיבת המוות, טניה עולה חדשה (ת' בית ליסין). דוט והקנגורו, מלכת השלג (ת' ילדים ונוער באר שבע). היידי בת ההרים, מומו, הכיתה המעופפת (ת' המדיטק). בין עבודותיה בעיצוב תפאורה: דבר על מקום המצאם, עושה כרצונו, הדה גבלר (ת' הבימה). קן הקוקייה, הכול אודות חווה, הכול בגן, בין חברים, מותרת לכל אדם (ת' באר שבע). בין עבודותיה בעיצוב תפאורה ותלבושות: חתונת הדמים, סליחות (ת' באר שבע). חתונה בשעת מגיפה (ת' החאן). כוכבים תועים (יידישפיל). חורף מתחת לשולחן, הפארסות של צ'כוב, העשירייה הקאמרית, דולי סיטי (ת' הקאמרי).

סבטלנה ברגר עיצוב תלבושות

בוגרת ביה"ס ע"ש גרקוב (רוסטוב, רוסיה), והחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א.

בין עבודותיה בעיצוב תלבושות: מותרת לכל אדם, גן הדובדבנים, אבודים ביונקרס, עפיפונים, הרולד ומוד, הגיבן מנוטרדאם, טירונות בלוז, בין חברים (ת' באר שבע). שונאים-סיפור אהבה (ת' גשר). הסבתות, מבקר המדינה, סיפור על אהבה וחושך, רוחות עליזות (ת' החאן). קוריולאנוס, מירל'ה אפרת, משפחה עליזה, פירורים, ארטון, טנגו (ת' הבימה). איש הכריות, מחיר הכבוד, שלוש מסיבות, אירמה לה דוס (ת' חיפה). בין עבודותיה בעיצוב תפאורה: לעבור את הקיר, 4 אימהות, מלך הכלבים, משרתם של שני אדונים, הים הכחול העמוק, עקר בית, מדליה להארי (ת' בית ליסין). הדירה של רוזה, נופים קסומים, 4 דקות ו-12 שניות, האפקט, כלוב העליזים, גרין מייל, רוחות, רק אתמול נולדה, רומיאו ויוליה (ת' באר שבע). קוריולנוס, ינטל, אני לא רפופורט, מקווה, החולה המדומה (ת' הבימה). השיבה, אניהו, סוס אחד נכנס לבר (ת' הקאמרי). מבקר המדינה, הסבתות, אנטיגונה, יתוש בראש, מותו של אנרכיסט, העולם האחר, אוי אלוהים, הנשים עליזות מוינדזור, דוד ואניה, החולה המדומה, חוקר פרטי, גן הדובדבנים, הנסיכה האמריקאית, אהובת הדרקון, אותלו, מצליחים, נישואים, קיץ, אושר, צל חולף (ת' החאן). איש הכריות, מחיר הכבוד, משהו למות בשבילו (ת' חיפה). הכיתה המעופפת, מומו, אמיל והבלשים, יותם ויעלי וספר הג'ונגל (מדייטק). הלילה ה-12 (ת' גשר). זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2008-2009. (אמיל ובלשים), זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תפאורה 2017 (מלך הכלבים).

דניאל סלומון מוסיקה

מוסיקאי, כותב, מלחין, זמר ומפיק מוסיקלי, זוכה פרס אקו"ם למלחין ופעמיים בפרס התיאטרון. ביו יצירותיו: שבעה אלבומי אולפן אשר בהם מהלהיטים המושמעים ביותר בעשרים שנים האחרונות- אהבה, רבות הדרכים, עדיף, אהובי, הפקות מוסיקליות ועבודה עם אמנים רבים (אביב גפן, blackfield, שלמה ארצי, נועה קירל, ריקי גל) הלחנה לסדרות טלוויזיה (כפולה, שקופים, דרימארס, חברות, הרפאליס), לסרטים וסרטי דוקו (שרוכים, הסודות, מישהו לרוץ איתו, אהובתו של שודד השעונים, הגשש) ולתיאטרון (גדר חיה, סיפור פשוט, אדם לא מת סתם, תהילה, הבא אחריו, איש הגשם, מותרת לכל אדם). לצד כל אלה הוא עובד על שירים חדשים, סדרות, סרטים והופעות בארץ ובעולם (דואטים של אהבה עם דנה עדיני) והופעות הסולו שלו מאחורי השירים.

צלם: טל שחר

זיו ולושין עיצוב תאורה

בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון, בין עבודותיו: אח אח בום טראח, סיפורי גילגמש (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2003, 2009), אישה בחולות (ת' יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2006), נשים זרות (ת' יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2007), ארץ חדשה, הקמצן, סיפור פשוט, לבד בברלין, 1984, עקומים, גבעת חלפון, ז'אקופנה שלי (הבימה 2009 - 2020), הקסם של אורנה (ת' אורנה פורת 2010 - 2011 - זוכה פרס תאורן הצגות הילדים), אורפיאו, חליל הקסם (האופרה הישראלית 2018), ערבה (ת' נוצר 2011 זוכה התאורה בפרס קיפוד הזהב 2012), המכשפה בבית ממול (ת' המדיטק 2014, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2012), מלאכת החיים, הר לא זז (זוכה פרס התיאטרון 2016), מלך הכלבים, הסודות, אוסלו, לילה אחד מרקוביץ, בין המילים (בית ליסין 20-2012). חמור שכולו תכלת, הקומיקאים (ת' חיפה 20-2012), המחברת הגדולה, חוות החיות (ת' גשר 2013/16), רק אתמול נולדה, רומאו ויוליה, גרין מייל, בימנו לא יוצאים לדו קרב, האפקט, אחד משלנו (ת' באר שבע 2013 - 2018), קרום, זה אני (הקאמרי 19-2016), מלכת השלג (תיאטרון לילדים ונוער ב"ש, זוכה פרס הצגות הילדים 2017).

טל קון עיצוב תנועה

בוגרת תואר שני M.F.A בהצטיינות יתרה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב (2021). בוגרת בהצטיינות של בית הספר לאמנויות המחול במכללת סמינר הקיבוצים, תואר ראשון בהתמחות בהוראת תיאטרון-מחול (2012). כוריאוגרפיה, עיצוב ובימוי תנועה בהצגות: בלאנדסתיאטר אוסטריה: Aquarium 1,000 Tutorials, בעלים ונשים, אקווריום, זיתים, קרקס של יהודים, אמסטרדם, פאקינג תתעוררו (ת' חיפה). מפיסטו (ת' הקאמרי). בלוק 30 (ת' ערבי-עברי). גידי - מחזמר בהקיץ, המון מה להפסיד (ת' האינקובטור). מחשבות שאינן רוצות לישון (ת' ילדים ונוער, ב"ש). דון קישוט, קאיטוש הילד המכשף, לאסי, החתול במגפיים (ת' המדיטק). בנעליו, נראתה לאחרונה (ת' ארנה פורת). אחרי החגים, מכתבים לאחי, זה בראש שלך (ת' השעה). ככלות חמש שנים (ניסן נתיב, ת"א). הסוחר מוונציה, הסערה, המסיבה הזאת שכולם מדברים עליה (סמינר הקיבוצים). החייל הרזה (סטודיו יורם לוינשטיין). אחרי הגשם (אוניברסיטת ת"א). אוקטובר (ת' תמונע). האם דגים ישנים (תיאטרונטו). בית מטבחיים 5 (פסטיבל עכו). הנסיכה והגמד, חושים (בי"ס גודמן). אור עבודה (פסטיבל אינטימדאנס). הוראת תנועה לתיאטרון בתיכון "בן צבי" קריית אונו ובתיכון "בליך" רמת גן.

יוצרי ההצגה

צלם: שי פרנקו

תמר דניאלי עוזרת במאי

במאית ומורה לתיאטרון. בוגרת תואר ראשון בהצטיינות יתרה בבימוי והוראת תיאטרון בסמינר הקיבוצים. השתתפה בתוכנית הבינלאומית לבמאים ויוצרי תיאטרון ב-La-Mama Umbria באיטליה. לימדה וריכזה את מגמת התיאטרון בתיכון פארק המדע, נס ציונה. בין עבודותיה כבמאית: שנה ללא קיץ (ת' הבית), בבל (פסטיבל תנועה קטנה בת' תמונע, פסטיבל בכורות בסמינר הקיבוצים), GPTHEATRE (פסטיבל ת' קצר בצוותא), קונטרול זד (פסטיבל כאן ועכשיו, ת' הקאמרי) ו-It's Time (פסטיבל ארבע פעימות ורזידנסי במצפה רמון בשיתוף צוותא). עבודות נוספות בתיאטרון: ייעוץ אמנותי למונודרמה בואו נעביר נושא (פסטיבל תיאטרונטו, ת' יפו), עיצוב תנועה בהצגה אמנות מאת יסמינה רזה (סמינר הקיבוצים) עוזרת במאי בהצגה השלג השחור בבימוי אריאל ברונז (סמינר הקיבוצים) וניהול ההצגה שרים עם אריאלה (צוותא).

מימין לשמאל: פלורנס בלוך, גל כהן, ינאי כץ, עינת הולנד, דולב אסולין, נעמי אורן

מימין לשמאל: ינאי כץ, אורי דב יוסף בלופרב, גל אדלשטיין, גל כהן, דולב אסולין

מימין לשמאל: דולב אסולין, גיל פישמן, חגית דסברג, פלורנס בלוך, גל כהן,
דנה מיינרט-הורביץ, גל אדלשטיין, נעמה גלר

צלם: שי פרנקו

עינת הולנד גֵּתִי

בוגרת בית ספר למשחק ניסן נתיב תל אביב. נשואה, אמא לבת ומתגוררת בתל אביב. בין תפקידיה: פיקוח נפש, גאון בכלוב, מחוברים לחיים (ת' הקאמרי), בין עבודותיה בטלוויזיה: ילדות סכסכניות, השמועה (HOT), זרות (YES), מרחב יאפא, האיש שרצה לדעת הכל (כאן 11). בקולנוע מגלמת את התפקיד הראשי בסרט נהגת בוס (בבימוי מרילין ומתן גוגנהיים), וכן הופיעה בסרט הקצר האישה מהמבורג- פרויקט בינלאומי. מעבר לבמה ולמצלמה, היא גם יוצרת שותפה של הפודקאסט למי אכפת מבית הפודיום.

צלם: נדב יהלומי

אורי דב יוסף בלופרב לייזר

בין תפקידיו: השוורץ האחרון (אדם) שורה, חתונה מאוחרת (זאזא), כולם היו בניי (כריס קלר), צומת וולקן (מיכה שלי), אחד משלנו, האמת (ת' ב"ש); רומיאו ויוליה, טייפ, מעבר להרים והגבעות (ת' אלעד); אנטיגונה, שלוש אחיות (ת' תמונע), מינוטאור (הסימטה); קול חתן וקולתי (צוותא). טלוויזיה: המזח, ריקוד האש, בלוגה בלוז, הבאר, פלמ"ח, נעלמים, מועדון החנוניים. קולנוע: פינק ליידי, המזח, מתחתנת, הרפתקה בשחקים.

פלורנס בלוך אמא של גֵּתִי

ילידת צרפת, עלתה לארץ ב-1988. בוגרת מגמת משחק באוניברסיטת תל אביב, 1992. בין ההצגות בהן השתתפה: הפרדס, אוצר יקר, טרטיף, האורחת (ת' בית ליסין). אשכבה, דוניה רוסיטה (ת' הקאמרי). כובע הקש האיטלקי, אופרת היהודים, הילד חולם (ת' חיפה). אדמה קדושה, אושר, אשליה, בגדי המלך, גן הדובדבנים, הזמרת קירחת יותר, המצליחים, הקסם הגדול, מאכינל, מילה של אהבה, מלחמה על הבית, נישואין, שלוש נשים מחכות, הקמצן (ת' החאן). תנינים, אנטיגונה (ת' אנסמבל הרצליה). ככה בדיוק רציתי (ת' צוותא). לה פמילייה (ת' גבעתיים). בפסטיבל אבניון: Vernissage. בקולנוע: המילים הטובות, נשים, כלבים לא נובחים בירוק, שרמן בחורף, מסעות ג'ימס בארץ הקודש, אבנים. בטלוויזיה: ספי, מולייר, תיק סגור, שאול, משחק החיים, חלומות מתוקים, החיים זה לא הכל.

חגית דסברג אמא של לייזר

בוגרת בית הספר למשחק בית צבי מחזור 1986. בין עבודותיה בתיאטרון: אילוף הסוררת, קומדיה של טעויות, מהומה רבה על לא דבר, מפיסטו, מאדאם באטרפליי, גשם שוטף, יתוש בראש (ת' באר שבע). יומן חוף ברייטון, בנות עם עובדות, דודתו של צ'רלי (ת' חיפה). מותו של אנרכיסט, הוא הלך בשדות (ת' בית לסין). מועדון בית הקברות, המסיבה של אביגיל (ת' הספרייה) וכן הצגות נוספות בתיאטרון הקאמרי ובתיאטרון הבימה. כמו כן שיחקה בהצגות פרינג' רבות, ביניהן בן חור והרבנית, עליה זכתה בפרס השחקנית הראשית בפסטיבל עכו 1994. בין עבודתיה בקולנוע: גולם במעגל, עליו זכתה בפרס האקדמיה לקולנוע 1993 ובפרס מבקרי הקולנוע 1994, וכן שלושה פרסים בינלאומיים על הסרט. החיים בינתיים, פיגומים, העדות, ובסרטי גמר של סטודנטים. בנוסף שיחקה בסרט מינכן של סטיבן שפילברג. בין עבודותיה בטלוויזיה: התוכנית היומית צ'סטר וחגית, טלנובלה, משחק החיים, סיטון, ראש גדול, שמש, ריקוד האש, והנחתה תוכניות אירוח. מדבבת סרטים וסדרות טלוויזיה. עוסקת בתחום הסימולציות לצוותים מקצועיים מגוונים. תומכת באימהות לאחר לידה.

דנה מיינרט-הורביץ נטלי

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין וסדנאות משחק מול מצלמה בשיטת צ'בק ורותי דייכס. על בימת התיאטרון הופיעה בהפקות רבות בתיאטרון הקאמרי, תיאטרון גשר ותיאטרון חיפה, ביניהן פרימדונה, סווינג, יהודים רעים (מועמדות לפרס שחקנית המשנה), אנה פרנק (אנה), איש קטן, מה עכשיו? (זוכת פרס השחקנית המבטיחה לשנת 2013), וכן כטוב בעיניכם, קרום, מעשייה מגונה, איבנוב, כימים אחדים ועוד. בקולנוע שיחקה בסרטים אפס ביחסי אנוש, אנתרקס, בלי דם, שפה מתה ועוד. בטלוויזיה הופיעה בתפקיד אביגיל בסדרה אלף (סדרת הדרמה הטובה ביותר לשנת 2023), וכן השתתפה בסדרות עוזי משולם, תא גורדין ועוד.

נעמי אורן חייקי

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2023. שחקנית ומעצבת תאורה (זוכת פרס עיצוב התאורה בפסטיבל חיפה הבינלאומי לילדים 2024). בין תפקידיה, בתיאטרון: מותרת לכל אדם (ת' ב"ש). שורה (פסטיבל ישראל ות' תמונע). כראמל 2 (ת' אורנה פורת). יוצרת ובמאית הצגת הנוער Who R U במסגרת העבודה הקהילתית בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. ההצגה השתתפה בפסטיבלי תיאטרון בארץ ובפסטיבלים בינלאומיים בצ'כיה ובסלובקיה. בטלוויזיה: בעניין הזהב. בקולנוע: הותיר אחריו, כסף. מלגות:זוכת תחרות מונולוגים בתיאטרון הקאמרי ע"ש יגאל ועדינה ויינשטיין ותחרות מונולוגים "זוגיות אחת/מיניות שונה" ביוזמתה ותרומתה של שוש כרמל.

צלם: אילן זכרוב

גיל פישמן חייקי

בוגרת בי"ס למשחק גודמן ובעלת תואר ראשון בבימוי והוראה ממכללת סמינר הקיבוצים. שיחקה בסדרות: גחליליות, חולי אהבה ודיבוקים ובסרטים: מלך החגיגות, מנפאואר ושש פעמים, בפרסומות רבות ובהצגות התיאטרון: הילד עם הנקודות, הרוכבים אל הים, דוט והקנגרו, מחשבות שאינן רוצות לישון, בחתונת הדמים ובית ברנרדה אלבה של תיאטרון באר שבע.

ינאי כץ יונתן

יליד שנת 2000, נולד וגדל בתל אביב ומתגורר בה עד היום. למד בתיכון עירוני א' לאמנויות, לאחר מכן שירת בתיאטרון צה"ל, ובוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין. זהו תפקידו הראשון בתיאטרון.

גל כהן וולפס

בוגר בית הספר למשחק גודמן (2024). משחק כיום בהצגה פטר והזאב בתיאטרון הקיבוץ, והשתתף בהצגה התינוק עם מי האמבטיה בתיאטרון האוניברסיטה. יצר, כתב ומשחק בהצגה מקורית משלו - גיגי וזוזו. על המסך הופיע בסרט הקצר לוחמת (YES), וכן השתתף במגוון פרסומות. עוסק גם בתחום הפואטרי סלאם - הופיע באירוע רסיסים ליום הזיכרון עם קטע מקורי, וב־2024 עלה לגמר תחרות מונולוגים קומיים בגודמן עם קטע מקורי נוסף, קופץ.

דולב אסולין וולפס

סטודנט שנה א' בגודמן, בית ספר למשחק בנגב. זהו תפקידו הראשון בתיאטרון.

נעמה גלר
חיהל'ה

מיקה פריינבטי
חיהל'ה

עוז עמינוב
אבריימי

גל אדלשטיין
אבריימי

מימין לשמאל: גל אדלשטיין, עינת הולנד, נעמה גלר, אורי דב יוסף בלופרב

מימין לשמאל: גיל פישמן, עינת הולנד

מנכ"ל
שמוליק יפרח
מנהלת אמנותית
איה קפלן
סמנכ"ל כספים ותפעול
נוי גלן
מנהלת ייצור הפקות
גילי כוכבי
מנהל טכני מחלקת סאונד
ומולטימדיה
אופיר ספיר
ע. אישית למנכ"ל
דנה קוניו
מנהלת לשכת מנכ"ל
תקוה סקוי
מנהל המחלקה האמנותית
קרל כץ
ועדה אמנותית
טל בסון
רות טון
אמיר פתר
חשבת
רו"ח עירית שטופמאכר
ברק זרביב
הנהלת חשבונות
אירית שרור
חשבות שכר והנהלת
חשבונות
יעל לוי
מנהלת מכירות אזור דרום
אושרה דנן
מנהלת מכירות חוץ ולוח
רונית קריספין
מנהל דיגיטל
מיכאל קושניר
מנהלת פרסום והפקות
אירועים
שני אמור
מנהלת מחלקת מכירות
ושירות לקוחות
אילנית וקנין-בקר
אחראית משמרת ורכזת
הדרכה
חגית שלי

מכירות מנויים
מירי אברה
ורד דהן
שרי ויינר
תמי חיימטוב
נטלי נווה פרץ
שלי עמוס
אורלי קדוש
נטלי רפאלוב
שירות לקוחות
מאי בן עזרי
לאלי גוטמן
הודיה וולפוביץ
בר חכמון
שני עמוס
ניקול פנחסוב
אלמה פרייד
ליאור ממן
נועה קחלון
רכזת בקרת מינויים
יפעת חלילי
דוברות ויחסי ציבור
הילה כלפון
מנהלת מחלקה חינוכית
שלי ליכט
רכזת פדגוגית-אמנותית
מרכז מצויינות
עירית זמט
רכזת מצויינות
יעל זהבי
רכזת אדמיניסטרציה
מחלקה חינוכית
מזל אבר
רכזת חוגים וקורסים
רז סלוצקי
מנהל הצגה
איציק קריספין
מחלקת תלבושות
ואביזרים
עירית פלדמן
מנהל מחלקת תאורה
שמואל מור
מנהלי במה
חנוך אברהם
אלי יורם
מוטי ברהום
אלעד רחמים

צוות במה
תומר אברהם
יעקב גורביץ
אריה לוצאטו
יהודה מלסה
אילן מקרו
ארבל פורסטר
קובי צמח
אחראית מלבישות
לריטה מיגירוב
מלבישות
יהודית אלקיים
שנית ביטון
אביבית מלכה
מחלקת סאונד
ומולטימדיה
יעקב אבודרהם
אנדריי לומונובסקי
ארטיום קולסניקוב
ניר רובין
תאורה
רותם אבירם
אלירן צדיק
גבי פרידריך
הנהלה ציבורית
יו"ר פרופ' אייל שיינר
זיו אופק
אבי אטיאס
ד"ר אנגלרט מאיר
פיני בדש
נעמי בלומנטל
אלי בן סימון
ראובן בן סימון
דניאלה גז
אשר גרינבאום
אפרת זיו-אספיס
עמירה חיים
עפרה חן
גילה לוי
עופר ליפשיץ
עליזה מנור
פרופ' ג'ורג' מרקוביץ
עו"ד מאיר סהר
אריה קליינמן
אמיר רוזנבליט
ד"ר שלומי קודש
יוסי רייך

ממונה בטיחות
פוזנר בטיחות
ייעוץ משפטי
עו"ד רמה לשם
עו"ד אהוד ערב
משרד רו"ח
חדד ושות'
מבקר פנים
רו"ח אריק קטורזה
רופא התיאטרון
ד"ר מיקי (מייקל) גידון

להצגה פינק לייד

מנהלת ייצור הפקות גילי כוכבי מנהל טכני אופיר ספיר מנהל הצגה איציק קריספין
עוזרת במאי תמר דניאלי מנהל במה חנוך אברהם תפעול תאורה רותם אברהם
צוגים אילן מקרו תפעול סאונד ניר רובין רקוויזיטור אריה לוצאטו
מלבישות לריטה מיגרוב, שנית ביטון, הגר קקון איפור ושיער לריטה מיגירוב
בניית תפאורה דודי בית מלאכה בע"מ עריכת תכניה והגהה לשונית רותי טון
צילום תמונות פוסטר אילן בשור צילום הצגה מעיין קאופמן
צילומי תכניה, וידאו וטריילר רדי רובינשטיין
אריזה גרפית גיא יעקב ישראלי

יו"ר אגודת הידידים גב' עליזה מנור
מנהלת אגודת הידידים ד"ר דיתה קליינמן

מייסדים

אדמה מכתשים
לוי אריה- הקהילה היהודית של מונטריאול - FEDERATION CJA
לוצאטו אתי וכפיר - לוצאטו את לוצאטו בע"מ
רינה רמות - מתן שירותי בריאות בע"מ
עליזה מנור- ע.ע מנור ייזום, שיווק וניהול בע"מ

ידידים לפי סדר א'-ב'

אברהם עדי ואליזבט, מאיר ומיכל אבן שימול - ביה"ס "עתיד" מחנה נתן,
אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו, רויטל ומרקו אברג'ל - "או.אר 1009 בע"מ",
אופק ורד וזיו, אליה רחל ומקס - מגזין ברנז'ה, אלימלך כוכי ומאיר- אחים אלימלך בע"מ,
אמויאל קובי ומיטל - קרן תעשיות, פרופ' שוש ארד, שלומי ויעל בהט - ש.י שנבר בע"מ, בלהה אדם,
בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ, בן כנען סימה וישראל, ד"ר ברנר הלל ודורה, גרינבאום אירית ואשר,
דורון מוטי וחני, הרצנו מלי וינקו, חיים עמירה ונתן, כהן אביב ויוליה, כהן מיכל ושלמה,
כהן שוש ויעקב, אירנה סקלר ויעקב כהן, יוסי ומיטל כהן - צללה פרגולות מרחפות בע"מ,
אהרון כץ ומרים עינן, ליליאן עידו ואסתר, ליפשיץ איריס ועופר, לצר רחל ודר' שמחה,
ד"ר מייסלוס מקס ורוסיטה, נגב מינרלים בע"מ - רזין אלי וניצה, עפרה חן,
עוזיאל ורד ובני, נגר מיטל ורן, נגר אבלין וגבי - פארק הרכב גבי, עטר בתיה ופרופ' דן,
עמרני עמליה ומנחם, פוגל אירית ומוטי, צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ - אלוש צביקה וחגית,
קארס נורית וסיוון, דיתה ומשה קליינמן, רוזנבליט אמיר, רוט אנה ואורי, ד"ר גרגורי ריביצקי,
רייך יוסי ומרגית בוגן- בית מרקחת הנגב, שוורץ גישרה, שופן יהודית - כימקונטקט ישראל בע"מ,
שי שמואל - הקמפוס הקרייה למודיעין, שמואל שלום ושרה שטרית, משה שרון

אדוה עדני, אורלי טובלי, אורן כהן*, אורי דב יוסף בלופרב, אסתי זקהיים, אפרת בוימולד,
איתי ליפשיץ*, איתי צ'מה, עינת הולנד, ברקת יערי*, גיא ויטנר, גיל פישמן*, גל כהן*,
דולב אסולין**, דנה מיינרט, דניאל מנוחין, דורון בן דוד, דורית לב ארי, דקלה הדר, חגית דסברג,
חליפה נאטור, יהונתן גנקין*, יואב הייט, יונתן הורנצ'יק, ירדן בר-כוכבא, ינאי כץ, לואי נופי,
ליאב תורג'מן*, מיכאל מושנוב, מולי שולמן, נעמי אורן, נעמי לבוב, פלורנס בלוך,
רון ביטרמן, רוי מילר, שני קליין, שון עיסא, שירה נאור, צחי גראד

*בוגרי גודמן, בית ספר למשחק בנגב
**תלמידי גודמן

מימין לשמאל: עינת הולנד, מיקה פריינטי

מימין לשמאל: עינת הולנד, נעמי אורן

Pink Lady

Credits

Script by
Mindy Erlich

Stage adaptation by
Aya Kaplan

Director
Kfir Azoulay

Stage Design
Judith Aharon

Costume Design
Svetlana Berger

Music
Daniel Salomon

Lighting Design
Ziv Voloshin

Movement Design
Tal Cohn

Assistant Director
Tamar Daniely

The Cast

Bati
Einat Holland

Lazer
Uri Dov Yosef Bluefarb

Bati's Mother
Florance Bloch

Lazer's Mother/Yehudith
Hagit Dasberg

Nathalie
Dana Meinrath-Horvitz

Chaiki,Yonathan's wife
Naomi Oren/Gil Fishman

Yonathan
Yanai Katz

Wolps
Gal Cohen, Dolev Asoulin

Children
Avraimi
Oz Aminov/Gal Edelstein
Chayale
Mika Parienti/Naama Geller

Left to Right: Naomi Oren, Einat Holland

Synopsis

Lazer and Bati love each other and have three children. They live in an ultra-Orthodox Jewish community, under strict rules. life for the happy family changes when Lazer falls victim to blackmail. There are photos that make Bati doubt her knowledge of her partner . The new discovery puts everyone in a whirlpool of emotions, struggling to keep their family and love together.

An uplifting comedy drama written by Mindi Ehrlich, a member of the Hasidic community in Jerusalem who drew from her own experience to write the script.

Opening: November 10 2025, Be'er Sheva Theatre

🕒 **1 Hour and 30 minutes** with no interval

Left to Right: Einat Holland, Uri Dov Yosef Bluefarb

תיאטרון באר-שבע

זוכה "אות בן-גוריון"
לשנת תשפ"ב, אוקטובר 2021,
מטעם אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

b7ttheater

f תיאטרון באר שבע

www.b7t.co.il

*2690

שדרות רגר 41, המשכן לאמנויות הבמה באר-שבע

אריזה גרפית גיא יעקב ישראלי

Guy Jacob Israeli.

הפדרציות
היהודיות
של צפון אמריקה

בית ההודמיות של ישראל

משרד
התרבות
והספורט

ADAMA

באר-שבע
אגודת היידיים

Jack, Joseph and Morton Mandel Supporting Foundation